

Rozhodování o dalším nájmu bytu

Není vyloučeno, aby i další hlediska pro rozhodování podle § 705 odst. 3 obč. zák. převážila nad hledisky, která zákon v citovaném ustanovení výslovně uvádí. Hodnocení těchto dalších hledisek, pokud jde o jejich důležitost pro rozhodnutí o určení výlučného nájemce za situace, kdy účastníci, jako v projednávané věci, mají nezletilé děti (dítě), je však nutno činit v kontextu s hledisky v zákoně přímo uvedenými, zejména s hlediskem zájmu nezletilých dětí, které zákon vzhledem k jeho povaze vytyčuje jako prvořadé.

Není vyloučeno, aby i další hlediska pro rozhodování podle § 705 odst. 3 obč. zák. převážila nad hledisky, která zákon v citovaném ustanovení výslovně uvádí. Hodnocení těchto dalších hledisek, pokud jde o jejich důležitost pro rozhodnutí o určení výlučného nájemce za situace, kdy účastníci, jako v projednávané věci, mají nezletilé děti (dítě), je však nutno činit v kontextu s hledisky v zákoně přímo uvedenými, zejména s hlediskem zájmu nezletilých dětí, které zákon vzhledem k jeho povaze vytyčuje jako prvořadé.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 26 Cdo 1579/2000, ze dne 19.8.2002)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobce J. H., zastoupeného advokátem, proti žalované L. H., zastoupené advokátem, o zrušení práva společného nájmu bytu, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 8 pod sp. zn. 8 C 165/98, o dovolání žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. února 2000, č. j. 23 Co 546/99-46, tak, že dovolání proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. února 2000, č. j. 23 Co 546/99-46, pokud jím byl „změněn“ rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 2. listopadu 1999, č. j. 8 C 165/98-33, ve výroku označeném jako I., týkajícím se zrušení práva společného nájmu účastníků k „bytu č. 15/1, sestávajícímu z kuchyně, tří pokojů, komory, koupelny a WC, I. kategorie, v 1. patře domu v P., K. 37“, tak, že bylo zrušeno právo společného nájmu účastníků k „bytu č. 15/1, sestávajícímu se z kuchyně, tří pokojů, komory, koupelny a WC, I. kategorie, v 1. patře domu v P., K. 37“, se odmítá. Dovolání proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. února 2000, č. j. 23 Co 546/99-46, pokud jím byl změněn rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 2. listopadu 1999, č. j. 8 C 165/98-33, ve výroku označeném jako II. tak, že uvedený byt bude nadále užívat jako výlučný nájemce žalobce, a ve výroku označeném jako III. tak, že žalovaná je povinna byt vyklidit do patnácti dnů od zajištění náhradního bytu, se zamítá.

Z odůvodnění :

Obvodní soud pro Prahu 8 (soud prvního stupně) rozsudkem ze dne 2. listopadu 1999, č. j. 8 C 165/98-33, vyhověl žalobě a výrokem označeným jako I. zrušil právo společného nájmu účastníků k „bytu č. 15/1, sestávajícímu z kuchyně, tří pokojů, komory, koupelny a WC, I. kategorie, v 1. patře domu v P., K. 37“ (dále jen „předmětný byt“, resp. „byt“), výrokem označeným jako II. určil, že jako výlučná nájemkyně bude předmětný byt nadále užívat žalovaná, výrokem označeným jako III. uložil žalobci povinnost byt vyklidit a vyklizený žalované předat do patnácti dnů od zajištění náhradního bytu, a výrokem označeným jako IV. rozhodl o nákladech řízení účastníků.

K odvolání žalobce Městský soud v Praze jako soud odvolací rozsudkem ze dne 2. února 2000, č. j. 23 Co 546/99-46, změnil citovaný rozsudek soudu prvního stupně tak, že zrušil právo společného nájmu účastníků k předmětnému bytu, rozhodl, že byt bude nadále jako nájemce užívat žalobce, žalované uložil povinnost předmětný byt vyklidit a vyklizený žalobci předat do patnácti dnů od zajištění náhradního bytu, a rozhodl o nákladech řízení účastníků před soudy obou stupňů.

Odvolací soud pokládal za správný výrok rozsudku soudu prvního stupně, týkající se zrušení práva společného nájmu bytu manžely, neboť účastníci se po rozvodu manželství o dalším nájmu bytu nedohodli (§ 705 odst. 1 věta první zákona č. [40/1964](#) Sb., občanský zákoník, ve znění platném v době rozhodování odvolacího soudu – dále jen „obč. zák.“). Rozhodnutí o tom, kdo z účastníků bude byt nadále jako nájemce užívat (§ 705 odst. 1 věta druhá obč. zák.), opřel soud prvního stupně především o zákonné hledisko zájmů nezletilých dětí (§ 705 odst. 3 obč. zák.), tj. nejen nezletilého J., pocházejícího z manželství účastníků a svěřeného pro dobu po rozvodu manželství do výchovy žalované, nýbrž i dalšího nezletilého dítěte, pocházejícího ze současného manželství žalované. Přihlédl však i k tomu, že žalovaná očekává narození dalšího dítěte a přitom její bydlení v penzionu je časově omezeno na dobu trvání nájmu penzionu. Současně dovedl, že hledisko zásluhovosti účastníků na získání bytu svědčí oběma účastníkům, neboť každý z nich měl před uzavřením manželství vlastní byt; přitom předmětný byt účastníci získali výměnou za původní byt žalobce a byt žalované byl prodán, přičemž utržené finanční prostředky byly zčásti použity na odstupné pro původní nájemkyni předmětného bytu a zčásti na rekonstrukci bytu. Nakonec rovněž dovedl, že nepříznivý zdravotní stav žalobce nemůže převážit nad zákonným hlediskem, tj. hlediskem zájmů nezletilých dětí. Z těchto důvodů rozhodl, že byt bude nadále jako nájemkyně užívat žalovaná. Naproti tomu odvolací soud při rozhodování podle § 705 odst. 1 věty druhé obč. zák. sice neopomenul, že zákonné hledisko zájmů nezletilých dětí prospívá žalované, avšak zdůraznil, že žalovaná v bytě nebydlí již od roku 1996, kdy se, byt tehdy se souhlasem žalobce, uchýlila i s nezletilým J. na hory, od té doby tam podniká a zde bydlí v penzionu, jehož nájem má skončit až v roce 2004; kromě toho uzavřela již nové manželství, z něhož se narodilo další dítě a narození v pořadí třetího dítěte očekává. Poté rovněž dovedl, že byt se o získání bytu zasloužili oba účastníci, jak správně shledal soud prvního stupně, nelze přehlédnout, že přece jenom byl předmětný byt získán za původní byt žalobce a z tohoto důvodu se žalobce o získání předmětného bytu více zasloužil. Při rozhodování podle § 705 odst. 1 věty druhé obč. zák. dále zohlednil i současný zdravotní stav žalobce, který trpí Bechtěrevovou nemocí s postižením celé páteře a obou kyčelních kloubů, je poživitelem plného invalidního důchodu a není schopen soustavného zaměstnání. Protože podle názoru odvolacího soudu výše zmíněná hlediska, prospívající žalobci, převážila nad zákonným hlediskem zájmů nezletilých dětí, tj. hlediskem, svědčícím ve prospěch žalované, odvolací soud rozhodl, že byt bude nadále jako nájemce užívat žalobce. Vyklizení žalované z bytu pak ve smyslu § 712 odst. 3 věty druhé obč. zák. vázal na zajištění náhradního bytu.

Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalovaná dovolání, jehož přípustnost opřela o ustanovení § 238 odst. 1 písm. a/ zákona číslo 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění před novelou provedenou s účinností od 1. ledna 2001 zákonem č. [30/2000](#) Sb. (dále jen „o.s.ř.“). Uplatnila v něm dovolací důvody podle § 241 odst. 3 písm. c/ a d/ o.s.ř. Prostřednictvím dovolacího důvodu podle § 241 odst. 3 písm. c/ o.s.ř. zpochybnila správnost skutkových zjištění, z nichž odvolací soud vyšel při rozhodování, který z účastníků bude nadále byt jako nájemce užívat. Potvrdila sice správnost skutkového zjištění, že již v roce 1996 odešla i s nezletilým J. do B., avšak v této souvislosti namítla, že tak učinila z ekonomických důvodů, neboť žalobce nebyl schopen zajistit dostatečný příjem pro rodinu; navíc pobyt v B. jí umožnil skloubit pracovní činnost s péčí o nezletilého, který zároveň začal žít ve zdravějším prostředí. I když nepopřela, že nájem penzionu, v němž podniká, by měl skončit v roce 2004, zdůraznila, že jde o podnikatelský nájem, který může skončit i z důvodů nezávislých na

její vůli, např. pro špatné sněhové podmínky v zimním období a následnou neschopnost platit nájemné, resp. z důvodu prohlášení konkurzu na majetek pronajímatele apod. Jde-li o větší zásluhu žalobce na získání bytu, zdůraznila, že výměna bytu žalobce za předmětný byt by nebyla schválena, pokud by v té době nebyla těhotná, a že rovněž ona měla před uzavřením manželství vlastní nájemní byt. V rámci dovolacího důvodu podle § 241 odst. 3 písm. d/ o.s.ř. v podstatě namítla, že při rozhodování o dalším nájmu bytu nemohou hlediska prospívající žalobci, a to ani jeho nepříznivý zdravotní stav, převážit nad zákonným a prioritním hlediskem, tj. hlediskem zájmů nezletilých dětí. Současně zdůraznila, že rozhodnutím odvolacího soudu vznikla pro případ skončení nájmu penzionu neřešitelná situace i proto, že žalobce jí brání v přístupu do bytu. Navrhla, aby rozhodnutí odvolacího soudu bylo zrušeno a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Podle části dvanácté (Přechodná a závěrečná ustanovení), hlavy první (Přechodná ustanovení k části první), bodu 17. zákona č. [30/2000](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, dovolání proti rozhodnutím odvolacího soudu vydaným přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona (tj. před 1. lednem 2001) nebo vydaným po řízení provedeném podle dosavadních právních předpisů se projednají a rozhodnou podle dosavadních právních předpisů. Bylo-li napadené rozhodnutí vydáno dne 2. února 2000, dovolací soud dovolání projednal a o něm rozhodl podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění před novelou provedenou zákonem č. [30/2000](#) Sb. (dále opět jen „o.s.ř.“).

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) shledal, že dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou - účastnicí řízení (§ 240 odst. 1 o.s.ř.), za splnění podmínky advokátního zastoupení dovolatelky (§ 241 odst. 1 a odst. 2 o.s.ř.).

Poté se Nejvyšší soud zabýval otázkou přípustnosti dovolání, neboť toliko z podnětu dovolání, které je přípustné, může být přezkoumána správnost napadeného rozhodnutí z hlediska uplatněných (způsobilých) dovolacích důvodů.

I když v dané věci odvolací soud, který správně přezkoumal prvostupňový rozsudek ve všech jeho výrocích (§ 212 odst. 1 písm. d/ o.s.ř.), formuloval výrok svého rozsudku tak, jakoby napadený rozsudek soudu prvního stupně měnil v celém rozsahu, ve skutečnosti - jak plyne z porovnání obsahu jednotlivých výroků napadeného rozsudku s rozsudkem soudu prvního stupně - změnil jen výrok o určení dalšího nájemce předmětného bytu a výrok o vyklizovací povinnosti, podmíněné zajištěním bytové náhrady. Přípustnost dovolání proti těmto měnicím výrokům vyplývá z ustanovení § 238 odst. 1 písm. a/ o.s.ř., neboť zde bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé. Pro úplnost je zapotřebí připomenout, že po změnách, které byly v občanském zákoníku provedeny zákonem č. [509/1991](#) Sb., je rovněž rozhodování soudů o bytové náhradě rozhodováním ve věci samé, nikoli rozhodováním o lhůtě k plnění; lhůtou k vyklizení bytu je pouze příslušný časový úsek (do „patnácti dnů“ od právní moci rozsudku, do „patnácti dnů“ od zajištění náhradního bytu apod.), po jehož uplynutí je žalovaný povinen byt ve smyslu ustanovení § 160 odst. 1 a 3 o.s.ř. vyklidit (srov. rozhodnutí uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 1993, pod pořadovým číslem 28). Naproti tomu ve výroku o zrušení práva společného nájmu účastníků k předmětnému bytu je rozsudek odvolacího soudu ve srovnání s rozsudkem soudu prvního stupně obsahově shodný, tedy ve skutečnosti potvrzující, proti němuž přípustnost dovolání z ustanovení § 238 odst. 1 písm. a/ o.s.ř. nevyplývá. Lze pouze připomenout, že zde se ovšem uplatní závěry vyplývající z rozsudku Nejvyššího soudu České republiky ze dne 26. června 1997, sp. zn. 2 Cdon 1493/96, uveřejněného pod č. 87 v sešitě č. 11 z roku 1997 časopisu Soudní judikatura, totiž závěry, podle nichž dovolací

soud není oprávněn přezkoumat věcnou správnost výroku rozsudku odvolacího soudu o zrušení práva společného nájmu bytu manžely, proti němuž není dovolání přípustné, i když z pohledu ustanovení § 242 odst. 2 písm. d/ o.s.ř. jde o spor, v němž určitý způsob vypořádání vztahu mezi účastníky vyplývá z právního předpisu. Propojení výroku rozsudku odvolacího soudu, proti němuž dovolání přípustné je, s výrokem, který není přípustno zkoumat, se při rozhodnutí o dovolání projevuje toliko v tom, že shledá-li soud důvody pro zrušení přezkoumávaného výroku, zruší současně i výrok, jehož sepětí se zkoumaným výrokem vymezuje právě ustanovení § 242 odst. 2 písm. d/ o.s.ř.

Napadený rozsudek byl proto podle § 242 odst. 1 a 3 o.s.ř. přezkoumán v jeho měnících výrociích o věci samé, přičemž dovolací soud byl vázán uplatněnými dovolacími důvody i jejich obsahovou konkretizací. Z ustanovení § 242 odst. 3 věty druhé o.s.ř. vyplývá povinnost dovolacího soudu přihlídnout k vadám řízení uvedeným v § 237 odst. 1 o.s.ř. a k vadám, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 241 odst. 3 písm. a/ a b/ o.s.ř.); zmíněné vady však namítány nebyly a jejich existence se nepodává ani z obsahu spisu.

Podle § 241 odst. 3 o.s.ř. lze dovolání podat jen pro některý z důvodů uvedených v citovaném ustanovení pod písm. a/ až d/. Pod písm. c/ tohoto ustanovení je normován dovolací důvod mířící na pochybení ve zjištění skutkového stavu věci - rozhodnutí vychází ze skutkového zjištění, které nemá v podstatné části oporu v provedeném dokazování.

Za skutkové zjištění, které nemá oporu v provedeném dokazování, je třeba ve smyslu citovaného ustanovení pokládat výsledek hodnocení důkazů, který neodpovídá postupu vyplývajícímu z ustanovení § 132 o.s.ř., protože soud vzal v úvahu skutečnosti, které z provedených důkazů nebo z přednesů účastníků nevyplývaly ani jinak nevyšly za řízení najevo, protože soud pominul rozhodné skutečnosti, které byly provedenými důkazy prokázány nebo vyšly za řízení najevo, nebo protože v hodnocení důkazů, popř. poznatků, které vplynuly z přednesů účastníků nebo které vyšly najevo jinak, je z hlediska závažnosti (důležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálně věrohodnosti logický rozpor, nebo který odporuje ustanovení § 133 až § 135 o.s.ř. Skutkové zjištění nemá oporu v provedeném dokazování v podstatné části tehdy, týká-li se skutečností, které byly významné pro posouzení věci z hlediska hmotného (popřípadě i procesního) práva (srov. Občanský soudní řád, komentář, 3. vydání 1997, nakladatelství C. H. BECK, strana 697).

Dovolacím důvodem podle ustanovení § 241 odst. 3 písm. c/ o.s.ř. lze napadnout výsledek činnosti soudu při hodnocení důkazů, na jehož nesprávnost lze usuzovat - jak vyplývá ze zásady volného hodnocení důkazů - jen ze způsobu, jak k němu soud dospěl. Nelze-li soudu v tomto směru vytknout žádné pochybení, není možné ani polemizovat s jeho skutkovými závěry (např. namítat, že soud měl uvěřit jinému svědkovi, že měl vycházet z jiného důkazu, že některý důkaz není ve skutečnosti pro skutkové zjištění důležitý apod.). Znamená to, že hodnocení důkazů, a tedy ani skutkové zjištění jako jeho výsledek, z jiných než z výše uvedených důvodů nelze dovoláním úspěšně napadnout.

Žalovaná v dovolání výslovně potvrdila správnost skutkového zjištění, že již v roce 1996 odešla i s nezletilým J. do B.; ostatně toto skutkové zjištění z provedených důkazů (i ze samotné účastnické výpovědi žalované) vplynulo. Lze jen zdůraznit, že důvody, pro něž se tak stalo, tj. ekonomické důvody, skloubení pracovní činnosti žalované s její péčí o nezletilého J. a pobyt nezletilého ve zdravějším prostředí, nejsou způsobilé správnost uvedeného skutkového zjištění zvrátit. Žalovaná

nepopřela ani skutečnost, že nájem penzionu, v němž podniká, by měl skončit v roce 2004; přitom její hypotetická námitka, že jde o podnikatelský nájem, který může skončit i z důvodů nezávislých na její vůli, např. pro špatné sněhové podmínky v zimním období a následnou neschopnost platit nájemné, resp. z důvodu prohlášení konkurzu na majetek pronajímatele apod., správnost uvedeného skutkového zjištění nijak nezpochybňuje. Za správný lze považovat rovněž skutkový závěr, týkající se větší zásluhy žalobce na získání bytu, byl-li, jak nakonec žalovaná i v dovolání potvrdila, předmětný byt získán výměnou za byt žalobce. Lze uzavřít, že dovolací důvod podle § 241 odst. 3 písm. c/ o.s.ř. nebyl užit opodstatněně.

Nesprávné právní posouzení věci ve smyslu ustanovení § 241 odst. 3 písm. d/ o.s.ř. může spočívat v tom, že soud na správně zjištěný skutkový stav věci aplikoval nesprávný právní předpis, nebo že správně použitý právní předpis nesprávně vyložil, či ze skutečností najisto postavených učinil nesprávné právní závěry.

Se zřetelem k uplatněnému dovolacímu důvodu podle § 241 odst. 3 písm. d/ o.s.ř. a jeho obsahové konkretizaci půjde v rámci citovaného dovolacího důvodu především o odpověď na otázku, zda tzv. další hlediska (tj. jiná než výslovně uvedená v ustanovení § 705 odst. 3 obč. zák.) mohou převážít nad hledisky zákonnými i v případě, mají-li rozvedení manželé nezletilé dítě, resp. děti. Poté půjde rovněž o odpověď na otázku, zda hlediska prospívající žalobci převážila nad hledisky svědčícími žalované.

V projednávané věci jde o úpravu práv a povinností účastníků k předmětnému bytu po rozvodu manželství. Z ustanovení § 705 odst. 1 obč. zák. vyplývá, že nedohodnou-li se rozvedení manželé o nájmu bytu, soud na návrh jednoho z nich rozhodne, že se zrušuje právo společného nájmu bytu. Současně určí, který z manželů bude byt dále užívat jako nájemce. Podle § 705 odst. 3 obč. zák. při rozhodování o dalším nájmu bytu vezme soud zřetel zejména na zájmy nezletilých dětí a stanovisko pronajímatele. Podle § 712 odst. 3 věty druhé obč. zák. v případech podle § 705 odst. 1 a odst. 2 věty druhé (obč. zák.) má rozvedený manžel právo na náhradní byt (srov. § 712 odst. 2 věta první obč. zák.); soud může, jsou-li proto důvody zvláštního zřetele hodné, rozhodnout, že rozvedený manžel má právo jen na náhradní ubytování (srov. § 712 odst. 4 obč. zák.).

Ustanovení § 705 odst. 3 obč. zák., jehož výklad je pro výsledek sporu určující, patří k právním normám s relativně neurčitou hypotézou, to jest k právním normám, jejichž hypotéza není stanovena přímo právním předpisem, a které tak přenechávají soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. Jestliže soud při rozhodování o dalším nájmu bytu z tohoto předem neomezeného okruhu okolností vymezí v konkrétní věci ta hlediska, jež považuje za podstatná, vyloží, kterým hlediskům dal přednost a proč, pak kritika tohoto jeho postupu, založená na výtce, že nesprávně zhodnotil význam hledisek ve věci zkoumaných, je kritikou nesprávného právního posouzení věci.

Vedle hledisek výslovně uvedených v § 705 odst. 3 obč. zák. (zájem nezletilých dětí, stanovisko pronajímatele), k nimž je soud povinen přihlédnout a s nimi se vypořádat vždy, tak ve shodě s ustáleným výkladem podávaným soudní praxí, soud podle okolností konkrétního případu přihlédne jako k dalším hlediskům zejména k příčinám rozvratu manželství účastníků, k možnosti uspořádání jejich bytových poměrů, ke zdravotnímu stavu rozvedených manželů, k tomu, jak se který z manželů zasloužil o získání bytu, k účelnému využití bytu apod. Dovolací námitku, že tzv. další hlediska (jiná než výslovně uvedená v ustanovení § 705 odst. 3 obč. zák.) nemohou převážít nad hledisky výslovně

uvedenými v zákoně v případě, kdy rozvedení manželé mají nezletilé děti, nelze přijmout. Soudní praxe je totiž jednotná i v názoru, že není vyloučeno, aby ona další hlediska pro rozhodování podle § 705 odst. 3 obč. zák. převážila nad hledisky, která zákon v citovaném ustanovení výslovně uvádí. Hodnocení těchto dalších hledisek, pokud jde o jejich důležitost pro rozhodnutí o určení výlučného nájemce za situace, kdy účastníci, jako v projednávané věci, mají nezletilé děti (dítě), je však nutno činit v kontextu s hledisky v zákoně přímo uvedenými, zejména s hlediskem zájmu nezletilých dětí, které zákon vzhledem k jeho povaze vytyčuje jako prvořadé.

Dovolací soud nesdílí ani názor, že tzv. další hlediska nepřevážila v daném případě nad hledisky zákonnými. Z odůvodnění napadeného rozsudku je patrné, že odvolací soud vyhodnotil ve prospěch žalobce hledisko zásluh na získání bytu a hledisko (nepříznivého) zdravotního stavu žalobce, včetně jeho plné invalidity a neschopnosti soustavného zaměstnání; současně – ve prospěch žalobce – přihlédl i k tomu, že žalovaná i s nezletilým J. již od roku 1996 bydlí v penzionu (v předmětném bytě od této doby nebydlí), kde podniká a jehož nájem má skončit v roce 2004, a nepřehlédl ani okolnost, že žalovaná uzavřela nové manželství, z něhož se narodilo nezletilé dítě a narození dalšího dítěte očekávala. Neopomenul však ani zákonné hledisko zájmů nezletilých dětí (jak dítěte pocházejícího z manželství účastníků, tak také dítěte, resp. dětí, pocházejících z dalšího manželství žalované), jak se žalovaná – vzhledem k obsahu dovolání – mylně domnívá. Toto hledisko totiž vzal v úvahu (vyhodnotil je jako hledisko prospívající žalobkyni), avšak větší význam přiznal hlediskům dalším, a poté rovněž správně dovodil, že tato (další) hlediska, prospívající žalovanému, převážila nad zákonným hlediskem zájmů nezletilých dětí, tj. hlediskem, svědčícím ve prospěch žalobkyně. Nelze totiž opomenout, že pobývá-li žalobkyně (i s nezletilým J.) už od roku 1996 mimo předmětný byt (a vůbec mimo P.), je zákonné hledisko zájmů nezletilých dětí oslabeno právě tím, že nezletilý J., narozený 3. května 1988, prakticky již od osmého roku svého věku v bytě nebydlí a v P. nepobývá; děti pocházející ze současného manželství žalované pak v předmětném bytě (a ani v P.) nikdy nebydlely. Ani dovolací důvod podle § 241 odst. 3 písm. d/ o.s.ř. tak není naplněn.

Protože správnost rozhodnutí odvolacího soudu v otázkách dalšího nájmu bytu a vyklizovací povinnosti žalobkyně s vázaností na zajištění náhradního bytu se žalobkyni prostřednictvím uplatněných dovolacích důvodů podle § 241 odst. 3 písm. c/ a d/ o.s.ř. a jejich obsahové konkretizace zpochybnit nepodařilo, Nejvyšší soud - aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 o.s.ř.) - dovolání proti napadenému rozsudku, pokud jím byl ve výrocích označených jako II. a III. změněn ohledně těchto otázek rozsudek soudu prvního stupně, zamítl (§ 243b odst. 1 věta před středníkem, odst. 5 o.s.ř.).

Dovolání proti ve skutečnosti potvrzujícímu výroku rozsudku odvolacího soudu (výroku o zrušení práva společného nájmu bytu) by mohlo být přípustné pouze podle § 238 odst. 1 písm. b/ a § 239 odst. 1 a 2 o.s.ř., neboť, jak je uvedeno na jiném místě tohoto rozhodnutí, vady řízení uvedené v § 237 odst. 1 o.s.ř. nebyly v dovolání namítány a z obsahu spisu nevyplývají.

O žádný z případů přípustnosti dovolání uvedených v § 238 odst. 1 písm. b/ a § 239 odst. 1 o.s.ř. v dané věci nejde, neboť odvolací soud, aniž ve výroku svého rozsudku vyslovil přípustnost dovolání, v tomto výroku ve skutečnosti potvrdil v pořadí první rozsudek soudu prvního stupně. Nenavrhl-li žalobkyně vyslovení přípustnosti dovolání, nelze - logicky vzato - uvažovat o nevyhovění návrhu na vyslovení přípustnosti dovolání a tím o přípustnosti dovolání podle § 239 odst. 2 o.s.ř.

Po zohlednění výše uvedených závěrů a s přihlédnutím k tomu, že napadený rozsudek je ve svých

měnicích výročí o věci samé z pohledu uplatněných dovolacích důvodů a jejich obsahové konkretizace správný, dovolací soud podle ustanovení § 243b odst. 4 a § 218 odst. 1 písm. c/ o.s.ř. dovolání proti potvrzujícímu výroku napadeného rozsudku odmítl pro nepřijatelnost.

© EPRAVO.CZ - Sbírnka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Koupě nemovité věci](#)
- [Nesprávný úřední postup \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Platební neschopnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předkupní právo \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Přerušení řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Rodinný závod \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Dědictví](#)
- [Výživné](#)
- [Valná hromada](#)
- [Ustanovení zástupce](#)
- [Náhrada škody](#)